

Halász Albert

Szavak, igék, lelkek őrzője

Mindenféle áradat zaklat mostanában, száz éve
evé, falva mindenfelé százával esendő lelket, szerzeményt,
mindenféle veszendő teremtményt, írott, mondott terményt.
Ezt nézi itt, ni, a tájbús arcú falva, kéménykalapos háza,
nézi az ugar, megtévelyült elme lángészt mímelve.

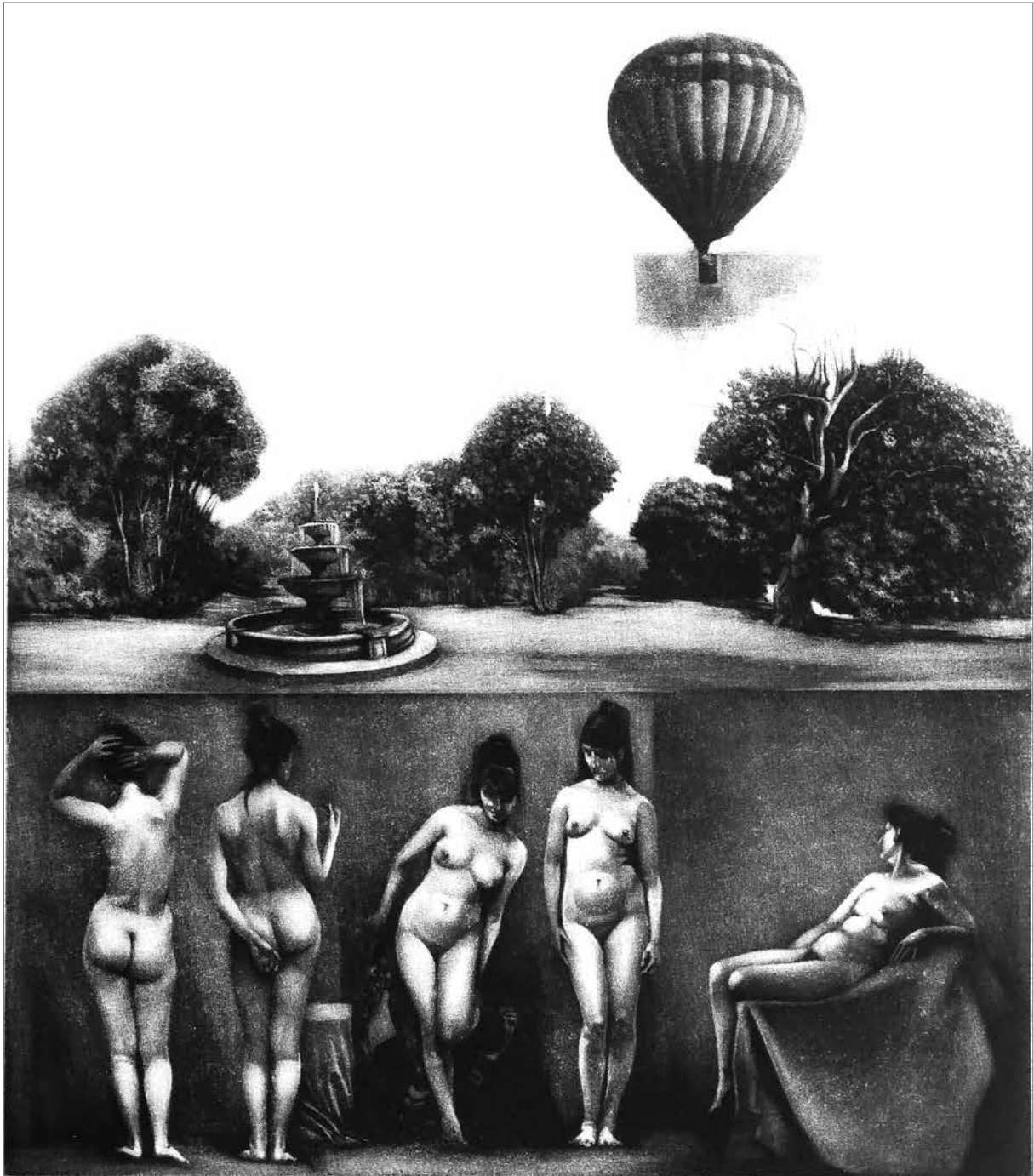
Zavarodott, sírást színlelő arcon lecsorduló cseppekből,
vágott terekből fröccsenő, kiöklendett áradás sodorja,
a még maradás leckéje és a megmaradás parancsa közt
kanyargó, vonagló parttalan medrében a szót, mossa el azt,
most lassú sodrás, néha bűzösköd, pára, ár újra és újra.

Újra mossa, hígítja, mi itt termett újra és újra,
parttalan létét, tetemét, temetetlen igéjét, a szót.
Amely ma oly sokszor velejében romlott és (...) aszott.
Egykoron pap mívelte, múzsa ihlette, ha elhalt, csitult,
százévente porából termette a szó magát újra.

Ma fölötte korpusz tar árnyéka, elette a kor puszta,
szürke kopozottja, hogy majd az ágyéka, az ágyéka
szürke iszappal bélelje azt a feneketlen étvágyú,
mindenféle áradat bélpoklos fenegyerekeit,
akik mostanában az őrzőket fenyegetik itt. Itt. Itt.

Az őrző? Kinek az öntelt, hájagyú, bárgyú kalmárait és
megalkuvó betűvetőit ütné, verné szájba furkósbotja!
Kopozottja? Ki senkiházi, kinek elzavartak hűlt helye
az ünneplő gúnyája, ki bélpoklosok szülöttje és szülője!
Szónokol, éljenez, tömjenez magát, anyja lágyékát!

A kor hályog ülte pupillája merev, látása sekély.
Szavak, igék, lelkek őrzője, ne csüggedj! Kór: amnézia.
Mint hangos harkályt, a bős urakat fakukac-hasa hajtja,
ki magának szobrot emelni nem tud, másnak nem akarna;
de ne add fel őrző, hisz ó, tiéd lesz az igaz, végső szó!

Frimmel Gyula: Arnold léghajós elutazása – 2015